



Любомиръ Бобевски.

Спасень.

Л И Ц А: 1. Дѣдо Лулчо; 2. Видень — неговъ синъ — селски куриеръ; 3. Лозена — негова жена; 4. Вѣнка, Братиль, Роданъ, Първуль и Дѣлко (тѣхни дѣца).

Селска одая. Въ дѣсно огнище, на което гори бждникъ. Около огнището триножни столчета. Икона и запалено кандило. Дѣцата сж обиколили дѣдо Лулчо и съ зяпнали уста го слушатъ. Майка имъ шета.

Дѣдо Лулчо. — Рано настѣпи тая зима. Много хора завари непригответи. Колко старци и колко вдовици сж недоволни отъ нея. Останали безъ помощъ и подпора въ живота, тѣ нѣжатъ своитѣ тѣжни дни въ гладъ и нѣмотия. Въ огнището имъ отдавна не е блѣсукать огънь, — а и пепель вече нѣма въ него. Безъ завивки и дрехи, безъ клечка дърво и залѣкъ хлѣбъ, тѣ вървятъ по своя черенъ пѣтъ. *(Слѣдъ малка почивка).* Рождество е утрѣ, дѣца. Тая вечеръ е бждна — велика и света. Тая нощъ, прѣди много години, се родилъ Иисусъ. Той дошелъ на грѣшната земя като малко дѣте, израстналъ между хората затѣнали въ тинята на живота. Въ единъ оборъ — се родилъ Младенецътъ. И Неговата Майка — Прѣчиста Дѣва Мария, — Го положила въ яслитѣ на слама. *(Кашия).* Она, дѣца, Който дойде да се принесе жертва за грѣшнитѣ, не се родилъ въ царски палати. Не билъ повитъ въ свила и злато. . . Той искалъ да ни научи, че не богатството, а доброто сърдце е най-хубавото нѣщо въ този свѣтъ; имашъ ли добро сърдце и умѣтъ ти ще е по-добъръ, и наука ще добиешъ, и богатство ще припечелишъ. . .

Вѣнка. — Дѣдо, Иисусъ кого най-много обича?

Дѣдо Лулчо. — Васъ, миличко. *(Глади я по главицата),* — Само ония, които се смирятъ и уподобятъ на дѣца въ душата си, ще наслѣдятъ Царство Небесно.

Братиль. — Защо хората били и разпнали Иисуса?

Дѣдо Лулчо. — Защото били зли и завистливи. Защото тия хора, каквито и днесъ ги има, били много лоши.

Роданъ. — Дѣдо, нали Богъ наказва тия хора?

Дѣдо Лулчо. — Не, дѣца. Той ги прости. За тѣхъ, Иисусъ, когато бѣ на кръста, се моли. Той изпроси отъ Отца опрощение за тѣхнитѣ грѣшни души. Съ това добриятъ Иисусъ ни научи: да проща-